

José Vriens

Liefde en bedrog

familieroman

GROTE LETTER BIBLIOTHEEK
DEVENTER

Hoofdstuk 1

Wat was het heerlijk om een kind te zijn. Jolien had totaal niet in de gaten wat er in het leven van haar moeder speelde en vermaakte zich met haar pop en de poppenwagen. Ze had geen weet van het drama dat zich twee weken geleden had voltrokken.

Nienke zou op dit moment dolgraag net zo zorgeloos willen zijn en op de grond spelen met haar dochttertje. Helaas ging dat voor volwassenen meestal niet op. Zij moest verder.

Opnieuw voelde ze weer die woede in zich opkomen die van tijd tot tijd de kop opstak. Waar was Joep? Waarom liet hij niets van zich horen? Wat was hij voor een kerel dat hij haar zomaar in de steek liet zonder ergens op te reageren? Wat een lafaard was hij om zich op deze manier van haar los te maken.

Durfde hij niet recht in haar gezicht te zeggen dat hij niet met haar verder wilde, dat hij al die tijd tegen haar had gelogen en dat hij nooit van plan was geweest om zijn vrouw te verlaten?

Nienke had het niet zien aankomen. Er was niets geweest wat erop had gewezen dat hij van plan was haar in de steek te laten. Ze hadden een poos geleden zelfs gesproken over samen-

wonen en dat hij binnenkort zijn vrouw eindelijk zou vertellen dat hij bij haar wegging. Daarom was het ook zo moeilijk voor Nienke om te geloven dat hij haar niet meer wilde, hén niet meer wilde.

Die stilte tussen hen had nog nooit zo lang geduurd. Zelfs niet tijdens vakanties als hij met zijn vrouw weg was. Altijd hadden ze contact met elkaar gehouden, al waren het soms berichtjes van slechts twee woorden geweest. Toen had ze ten minste nog geweten dat hij leefde!

In haar somberste gedachten was hij geen lafaard die haar zonder enige uitleg plotseling had verlaten, maar was het nog veel erger en had hij een ernstig ongeluk gekregen. Misschien was hij wel doodgegaan zonder dat zij daar iets van wist. Het verdriet dat haar bij die gedachte overviel, kneep haar keel dicht.

Woede, onmacht en onzekerheid wisselden elkaar voortdurend af. Het was helemaal niks voor Joep om haar zonder enig bericht of wat dan ook alleen te laten. Zo kende Nienke hem helemaal niet. Joep was juist zorgzaam en lief. Hij wilde het haar altijd naar de zin maken, juist omdat ze maar zo weinig tijd samen konden zijn.

Nienke had op internet gezocht naar ongelukken waarin zijn naam werd genoemd. Niks wat daarop wees. Geen overlijdensberichten. Ze had zelfs naar een paar ziekenhuizen in de omgeving gebeld om te informeren op welke kamer meneer Joep Heerman lag. Die naam bleek in geen enkel ziekenhuis bekend te zijn. Een geruststelling, maar ook nog meer onzekerheid. Haar vriendin Marly had haar geadviseerd hem te vergeten. Dit was volgens haar toch een duidelijk teken dat Joep niet met hen verder wilde. Iemand die zo met de gevoelens van zijn vriendin omging was het niet waard dat ze zelfs maar een traan aan hem verspilde.

Maar hoe kon ze hem vergeten als ze geen idee had wat er was gebeurd, waarom hij geen contact meer met haar wilde?

Twee weken geleden had ze hem voor het laatst gezien. Dinsdagavond was hij bij haar geweest. Dat was zijn wekelijkse sportavond, dan hadden ze even tijd voor elkaar. Op die avonden kon hij een paar uurtjes samen met zijn geheime gezin doorbrengen, genieten van hun dochttertje. Bij hen kwam hij tot rust, zei Joep vaak, kon hij nieuwe energie opdoen om weer tegen de nukken van zijn vrouw te kunnen. Ook op zogenaamde wedstrijddagen was hij bij hen. Soms

gebeurde het dat hij bleef slapen, dan verzon hij een teambuilding of vriendenweekend of een andere reden voor zijn vrouw waarom hij ergens bleef overnachten. Dat kwam helaas veel te weinig voor naar de zin van Nienke.

Omdat hij na zijn vertrek niets meer van zich had laten horen, had Nienke geen idee wat er gebeurd kon zijn. Misschien was zijn vrouw ziek geworden en zag hij geen kans haar een bericht te sturen, al kon ze zich dat haast niet voorstellen. Zelfs tijdens vakanties was dat altijd gelukt. Om hun relatie voor zijn vrouw geheim te kunnen houden, had hij een aparte telefoon met een prepaid kaart. Daarmee hielden ze contact met elkaar. Altijd. Wat er ook gebeurde.

Haar WhatsAppberichtjes werden wel afgeleverd op zijn telefoon maar niet gelezen. Er kwam niets van hem terug. Geen appje, geen sms of een kort telefoontje. Helemaal niets.

Na nog een week van doodse stilte, en ongeruster dan ooit, besloot Nienke te gaan zoeken naar manieren om erachter te komen waarom Joep niets van zich liet horen. Aan Facebook en andere social media deed hij niet; collega's of vrienden van hem kende ze niet al wist ze wel bij welk bedrijf hij werkte.

Joep had haar laten beloven nooit of te nimmer naar zijn werk te bellen en hem daar nooit op te zoeken. Zijn huisadres kende ze eveneens, maar ook daarvoor gold een verbod heen te gaan. Als ze hem nodig had, mocht ze hem alleen op dat geheime nummer bellen. Nienke stond op het punt die beloftes te breken en toch naar de zaak te bellen. Ze had toch geen andere keuze, hield ze zichzelf voor. Hoe moest ze er anders achter komen wat er aan de hand was? Op deze manier nog langer in onzekerheid blijven, wilde ze niet.

Op internet was het telefoonnummer snel gevonden en Nienke toetste dat in op haar toestel. ‘Goedemiddag, u spreekt met autobedrijf Van Vliet. Waarmee kan ik u van dienst zijn?’ klonk de vriendelijke stem van een telefoniste in haar oor.

‘Goedemiddag. Ik ben op zoek naar meneer Heerman. Kunt u mij met hem doorverbinden?’

‘Meneer Heerman? Zou hij op dit moment bij ons in het bedrijf moeten zijn?’

‘Ik neem aan van wel, hij werkt bij jullie.’

‘Het spijt me, mevrouw, maar die naam is mij niet bekend.’

‘Ik spreek toch met Van Vliet? Meneer Heerman werkt bij jullie als manager van het verkoop-

team.'

'Is dat zo?' klonk het verbaasd. 'Is hij pas bij ons komen werken?'

Het moest niet gekker worden! 'Voor zover ik weet werkt hij al bijna dertig jaar bij jullie.' Dat had Joep haar verteld. Hij had zich opgewerkt binnen het bedrijf. Van Vliet verkocht dure bolides. Niet het minste bedrijf. Joep gaf leiding aan een team van zes verkopers.

'Sorry, mevrouw. Misschien hebt u het verkeerde nummer gebeld. Wij verkopen auto's.'

'Dat klopt. Ik weet zeker dat dit het juiste bedrijf is. Ik zoek Joep Heerman.'

'Die naam zegt me echt niets,' bleef de telefoniste volhouden. 'Ik kan u helaas niet helpen. Misschien moet u in een andere vestiging van ons zijn en werkt degene die u zoekt daar.'

Boos verbrak Nienke de verbinding. Wat een stom mens! Een andere vestiging. Alsof zij niet zou weten waar haar vriend werkte! Dit was vast een nieuwe telefoniste die amper wist wie er binnen het bedrijf werkzaam was. Morgen probeerde ze het nog wel een keer als ze nog altijd niets van hem had gehoord. Het bedrijf was op zaterdag geopend, het gebeurde weleens dat Joep dan ook moest werken. Misschien had ze dan meer geluk.

Het scenario van wat er zou gebeuren als ze Joep nooit meer zag, bleef maar door haar hoofd spoken. Niet alleen verloor ze dan een man van wie ze zielsveel hield en moest zij haar maatje en Jolien haar vader missen, het had ook financiële consequenties voor Nienke.

Joep droeg bij aan het levensonderhoud van hun dochtertje. Dat had er altijd voor gezorgd dat ze wat ruimer kon leven. Niet dat ze nu op stel en sprong in de problemen kwam, het salaris dat zij met een driedaagse werkweek verdiende was net voldoende om van rond te komen, maar de welkome extraatjes kwamen te vervallen als Joep zijn bijdrage niet meer leverde.

Opnieuw opende Nienke internet en tikte voor de zoveelste keer de naam Joep Heerman in. Misschien kwam er nu wel een bruikbare link uit waardoor ze meer over hem te weten kwam. De afgelopen weken was ze er wel achter gekomen hoe weinig ze eigenlijk wist van haar vriend. Zelfs het bedrijf waar hij zei te werken kende hem niet. Het gevoel van onrust dat haar al dagenlang plaagde, groeide nog meer.

Ook dit keer kwam er met de zoekmachine niet veel meer uit dan de bekende links die ze al eerder had doorgespit. Haar Joep Heerman bestond op internet niet. Die mensen waren er

kennelijk nog.

Na de lunch zou ze samen met haar dochtertje naar de straat fietsen waar Joep woonde, besloot Nienke resoluut. Dat had ze nog nooit eerder gedaan, maar nu wilde ze daar niet langer mee wachten. Aanbellen zou ze niet doen, maar kijken stond toch vrij? Misschien kwam ze dan wel meer te weten. Nienke had zijn vrouw nog nooit gezien — zelfs geen foto — en andersom ook niet, voor zover zij wist. Wat kon ze dan verraden?

Nog langer lijdzaam blijven wachten tot hij uit zichzelf iets van zich liet horen, wilde Nienke niet meer. Die stilte duurde al veel te lang.

Nienke duwde haar fiets uit de berging van het appartementencomplex. Jolien zat al in het stoeltje dat op de bagagedrager vastzat en verheugde zich op een fietstochtje met haar moeder.

‘Hé, Nienke, ga je boodschappen doen?’

Ze keek op naar de vrouw die er net aan kwam lopen met een jongetje aan de hand dat een jaar ouder was dan Jolien.

‘Zoiets. Waar heb je Steffie gelaten?’ Haar vriendin en buurvrouw Marly Naalden had twee kinderen die op vrijdagmiddag nog niet naar

school hoefden.

‘Ze is bij een vriendinnetje spelen. Ik moet haar om vijf uur weer halen, maar tot die tijd hebben Dirk en ik het rijk voor ons alleen. Wij gaan straks lekker naar de kinderboerderij, hè?’

Dirk knikte enthousiast. ‘Naar de kleine schaapjes kijken.’

‘Precies, er zijn lammetjes geboren. Heb je zin om mee te gaan?’

Nienke aarzelde. Een paar uurtjes met Marly en de kinderen naar buiten klonk wel aantrekkelijk, toch wilde ze eerst naar de straat waar Joep woonde. Dat kon ze niet doen met Marly erbij. Zij zou direct in de gaten hebben wat Nienke ging doen en het vast niet begrijpen.

‘Mag ik ook schaapjes kijken, mama?’ vroeg Jolien met haar grote bruine ogen verwachtingsvol opengesperd.

‘Straks,’ beloofde Nienke. ‘Wij gaan eerst even boodschappen doen. Daarna gaan we naar de kinderboerderij.’

‘Leuk, dan zie ik jullie daar wel.’ Marly pakte de hand van haar zoontje. ‘Kom, Dirk, we gaan nog even je laarsjes pakken, dan kunnen we door.’

Nienke keek het tweetal na dat naar binnenging.